

EMBARGO

11/5/2009

19:30

**Ομιλία Προέδρου ΣΕΒ,
Δημήτρη Δασκαλόπουλου,
στην απογευματινή συνεδρίαση
της Ετήσιας Γενικής Συνέλευσης**

11 Μαΐου 2009, Μέγαρο Μουσικής Αθηνών

Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας,
Κύριοι υπουργοί,
Κυρίες και κύριοι,

Οι υπουργοί αναφέρθηκαν στη δύσκολη συγκυρία και στις πολιτικές που εφαρμόζονται στη χώρα μας, όπως και σε όλο τον κόσμο, για την αντιμετώπισή της. Σε αυτές διακρίνουμε μια ειλικρινή βούληση και μια σειρά στοχευμένων δράσεων. Όμως, όλοι ξέρουμε ότι τα προβλήματα παραμένουν τεράστια. Από πλευράς μου λοιπόν, θα επιλέξω μια ευρύτερη θεώρηση, με αναφορά στα διαχρονικά ελλείμματα της Μεταπολίτευσης και στις χρόνιες υστερήσεις στη χώρα μας, αναζητώντας μία νέα συλλογική έξοδο από τα σημερινά αδιέξοδα.

Για κρίση ακούμε, για κρίση μιλάμε και κρίση βιώνουμε. Αλλά ποια κρίση; Σίγουρα, όχι την παγκόσμια, η οποία μας επηρεάζει σε περιορισμένο βαθμό, καθότι η οικονομία μας είναι μικρή και εσωστρεφής. Η δική μας κρίση είναι ουσιαστικά, μία ανώμαλη προσγείωση στην πραγματικότητα, μια συνειδητοποίηση της οικονομικής αντικειμενικότητας, αφού για πολύ καιρό τώρα, απολαμβάναμε μία εικονική πραγματικότητα. Για δεκαετίες τώρα, η χώρα μας αναπτυσσόταν με δανεικά, κρατικές επιχορηγήσεις και κοινοτικές επιδοτήσεις, τις οποίες, εν πολλοίς, σπαταλήσαμε, ενίοτε δε καταχραστήκαμε. Απολαύσαμε έτσι ως οικονομία, μία ρηχή ανάπτυξη και ως πολίτες, μία ληξιπρόθεσμη καταναλωτική ευωχία. Και εθελουφλούσαμε απέναντι στο ίδιο μας το μέλλον, γιατί η κοινωνία μετέθετε μονίμως τη μεταρρυθμιστική αναγκαιότητα και οι απλήρωτοι λογαριασμοί συσσωρεύονταν χρόνο με χρόνο.

Δεν θέλω να υποβαθμίσω τα αναμφισβήτητα επιτεύγματα της Μεταπολίτευσης: πολιτικά, κοινωνικά, οικονομικά. Μέσα στα τελευταία 35 χρόνια, η Ελλάδα μεταμορφώθηκε. Η ένταξη στην Ε.Ε. την ενσωμάτωσε στον ευρωπαϊκό ορίζοντα. Η αποκατάσταση της Δημοκρατίας εγκαθίδρυσε πολιτική σταθερότητα και επέφερε κοινωνική ισορροπία. Και η γρήγορη ανάπτυξη την κατέταξε στις προηγμένες χώρες. Η ένταξη στην ΟΝΕ και η επιτυχής διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων εικονογραφούν τα επιτεύγματα του μεταπολιτευτικού οικοδομήματος.

Αυτά «δια γυμνού οφθαλμού». Διότι, η λαμπερή αυτή βιτρίνα συγκάλυπτε και συγκαλύπτει σοβαρές παθολογίες και αφανείς δείκτες υποβάθμισης:

- Η πολιτική Δημοκρατία ολοκληρώθηκε με όρους κομματοκρατίας.
- Οι πελατειακές σχέσεις θεσμοθετήθηκαν μέσα από μία πλειοδοσία λαϊκισμού.
- Η κοινωνία εθίστηκε σε μία κρατικοδίαιτη αντίληψη, αναντίστοιχη με τις ανταγωνιστικές προδιαγραφές του σύγχρονου κόσμου.
- Οι θεσμοί έχουν διαβρωθεί στη συνείδηση των πολιτών.

Εμμείναμε σε μία σαθρή δομή ανάπτυξης, ακόμη κι όταν οι δυνατότητές της είχαν εξαντληθεί. Ανάπτυξη, σοσιαλιστική ή φιλελεύθερη, δεν γίνεται με δανεικά. Το αποδεικνύουν το τεράστιο έλλειμμα εξωτερικών συναλλαγών, που αποτυπώνει την υστέρηση της ανταγωνιστικότητάς μας. Το μόνιμα υψηλό δημοσιονομικό έλλειμμα, που αντανακλά την εξάρτησή μας από το Κράτος. Το δυσβάστακτο δημόσιο χρέος και το επαχθές κόστος χρηματοδότησής του, που αντικατοπτρίζει τη διεθνή αναξιοπιστία της χώρας μας.

Εδώ και χρόνια, βαδίζουμε στο άγνωστο με βάρκα τον κρατικό προϋπολογισμό, από τον οποίον περιμέναμε τα πάντα. Τώρα, που το κόκκινο μελάνι του προϋπολογισμού μάς πνίγει –και μάλιστα με κοινοτική βούλα– τι θα κάνουμε; Πώς θα πληρώσουμε τα διαμαρτυρημένα γραμμάρια του επίπλαστου εκσυγχρονισμού μίας τριακονταετίας;

Σήμερα, πολλοί υποστηρίζουν ότι είμαστε πλέον αναγκασμένοι να ακολουθήσουμε μία νέα πορεία, ριζικών και αποφασιστικών αλλαγών. Ο ΣΕΒ προπορεύτηκε τόσο στις αιχμηρές διαπιστώσεις όσο και στις εποικοδομητικές προτάσεις. Σήμερα, αισθανόμαστε δικαιωμένοι, αλλά είναι μία μελαγχολική δικαίωση. Ο ρόλος της Κασσάνδρας δεν ταιριάζει στην επιχειρηματική τάξη. Είμαστε Προμηθείς –όχι Επιμηθείς! Ούτε διεκδικούμε ατομικές δάφνες. Προσβλέπουμε, όμως, σε μία συλλογική συνειδητοποίηση των προκλήσεων. Γιατί, διαφορετικά, δεν μπορεί να προκύψει η συλλογική βούληση για αλλαγή. Αν δεν συνειδητοποιηθούμε συνολικά ως κοινωνία, η παγκόσμια κρίση θα περάσει και η δική μας θα βαθαίνει.

Το πρόγραμμα των αναγκαίων αλλαγών είναι γνωστό και δεδομένο. Το όραμα της αλλαγής είναι αυτό που μας λείπει. Αυτό που το πολιτικό σύστημα απέτυχε να μεταγγίσει στην κοινωνία. Από μετάθεση σε μετάθεση, από διάψευση σε διάψευση, πάψαμε να πιστεύουμε στους ταγούς μας, πάψαμε να προσβλέπουμε με πίστη στο μέλλον, πάψαμε να εμπιστευόμαστε τον εαυτό μας. Είμαστε ένας λαός που φοβάται το χειρότερο, γιατί δεν τολμά να ελπίζει στο καλύτερο.

Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί φίλοι,

Το περιβόητο πολιτικό κόστος είναι το αναπόσπαστο τίμημα της Δημοκρατίας. Ο πολιτικός μας κόσμος, όμως, συμπεριφέρεται με τη λογική του μηδενικού κόστους. Καθίσταται έτσι όμηρος και ταυτόχρονα αδύναμος διαιτητής σ' ένα πλήθος συντεχνιών και οργανωμένων ομάδων, που σχηματίζουν ένα αλληλεξαρτώμενο και αλληλοσυντηρούμενο πλέγμα συμφερόντων. Η κάθε μία επιδιώκει να αποσπάσει οφέλη για τον εαυτό της, ακόμη και σε βάρος άλλων. Ακόμη κι αν το μεγαλύτερο δικό της μερίδιο, τελικά προέρχεται από μία συνολικά μικρότερη πίτα.

Μία συνέπεια αυτής της λογικής ήταν να πάρει η πολιτική αντιπαράθεση τη μορφή ενός ανελέητου κομματικού ανταγωνισμού για την κατάληψη του Κράτους. Δημιουργήθηκε, έτσι, ένα ιδιότυπο φαινόμενο: το κομματικοποιημένο Κράτος κατέληξε να κρατικοποιήσει τα κόμματα. Σήμερα, η πλειοψηφία των κομματικών ημετέρων, παντός χρώματος και παντός καιρού, είτε δουλεύει στον ευρύτερο δημόσιο τομέα –σε υπουργεία, δημόσιες υπηρεσίες, σε κρατικούς οργανισμούς, ιδρύματα και επιτροπές– είτε προσπορίζεται οφέλη από αυτόν.

Το νέο αυτό κρατικό μόρφωμα δημιούργησε μία δημόσια διοίκηση πιο ισχυρή, πιο οπισθοδρομική παρά ποτέ. Η όποια αλλαγή αποτελεί κίνδυνο για την αναπαραγωγή του. Τρέφεται από τον ανεξέλεγκτο δημόσιο δανεισμό και επιδίδεται σε αλόγιστη σπατάλη. Αντιμάχεται τον εκσυγχρονισμό. Υπονομεύει ακόμη και τις δειλές μεταρρυθμίσεις. Επιδιώκει την πολυνομία γιατί του προσδίδει ισχύ, αλλά εφαρμόζει επιλεκτικά τους ίδιους του τους νόμους. Θέλει να μονοπωλεί τα προνόμια, αλλά απεμπλοεί τις ευθύνες του. Έχει κάνει την ημιμάθεια προσόν, την αυθαιρεσία κανόνα, τη διαφθορά κίνητρο, την αδράνεια ιδεολογία.

Η προβολή του κρατικού αυτού προτύπου στην κοινωνία προσέλαβε χαρακτήρα πανδημίας. Οργιάζουν η φοροδιαφυγή και η εισφοροδιαφυγή, η αυθαίρετη δόμηση, η καταστροφή του περιβάλλοντος, οι σχέσεις συναλλαγής. Επικρατεί η νοοτροπία του εύκολου πλουτισμού και της ήσσονος προσπάθειας, η έλλειψη επαγγελματισμού και ευθύνης, η δυσπιστία των πάντων έναντι των πάντων. Ζούμε σε ένα κράτος και σε μία κοινωνία ελαστικής συνείδησης. Γι' αυτό και ό,τι έχει πραγματικά επιτευχθεί μέχρι σήμερα, έχει γίνει όψιμα και σπάνια έχει ξεπεράσει τα επίπεδα του ελάχιστου κοινού παρονομαστή. Και η ίδια η Δημοκρατία μας έχει υποστεί την πιο επικίνδυνη διάβρωση: τελεί υπό τη δικτατορία της μετριοκρατίας.

Κυρίες και κύριοι,

Με αυτές τις βάσεις, δεν μπορούμε να πάμε μπροστά. Ορισμένοι, βέβαια, προσβλέπουν στην Ε.Ε. ως έξωθεν παράγοντα επιβολής των αναγκαίων αλλαγών, σαν να λέμε ως τον από μηχανής Θεό. Ωστόσο, στην Ευρώπη, λειτουργούν αποτελεσματικοί θεσμοί, που χρησιμεύουν ως αναχώματα στην υπέρμετρη εκτελεστική εξουσία και στο κράτος – δυνάστη, καθώς και ως εφελθήρια για τις μεταρρυθμίσεις. Επιπλέον, μέχρι σήμερα, εμείς έχουμε καταφέρει να αμβλύνουμε τη δίκαιη κοινοτική πίεση για προσαρμογή στα ευρωπαϊκά κρατούντα, με τεχνάσματα, υπεκφυγές, δικαστικές προσφυγές, συνεχείς αναβολές, ακόμη και με επίκληση του ...δαιμονίου της φυλής.

Το μοντέλο της επίπλαστης και ρηχής ευημερίας των τελευταίων 30 ετών, πνέει τα λοίσθια, αν δεν έχει ήδη τελεutήσει. Η κομματικοποίηση της κοινωνίας και η κρατικοποίηση των κομμάτων αποτελούν ανυπέρβλητη τροχοπέδη στην οικονομική πρόοδο και την κοινωνική εξέλιξη.

Οι καιροί, οι ανάγκες του τόπου, υπαγορεύουν καθαρές λύσεις, τόλμη και επιμονή. Και ο χρόνος που μας απομένει είναι ελάχιστος. Αν εμείς δεν αλλάξουμε αυτοβούλως, δεν έχουμε μέλλον. Σ' αυτήν την αλλαγή, το πολιτικό σύστημα, κατ' αρχήν, οφείλει να προσφέρει λύσεις. Μοιάζει, δυστυχώς, να αρκείται στην παθητική εκπροσώπηση της κοινωνίας, έχοντας ουσιαστικά απεμπολήσει τον καθοδηγητικό ρόλο του.

Αυτό που πρωτίστως έχουμε ανάγκη, όμως, τούτη την ώρα, είναι η εξυγίανση της πολιτειακής και κοινωνικής μας λειτουργίας ώστε να επικρατήσει ξανά στον τόπο πνεύμα ανανέωσης και αισιοδοξίας. Να δημιουργηθεί κλίμα αναζήτησης, δημιουργίας και καινοτομίας. Ωστε να γίνουμε, επιτέλους, μία πράγματι ευρωπαϊκή χώρα.

Χρειαζόμαστε ένα Κράτος που να φροντίζει τους πολίτες και όχι τους πελάτες του. Χρειαζόμαστε ένα κράτος – πλαίσιο της δημιουργικής εθνικής δράσης και όχι ένα κράτος – ογκόλιθος που ξέρει μόνο να υπαγορεύει και να απαγορεύει.

Και χρειαζόμαστε ένα κοινωνικό περιβάλλον που αποστρέφεται τον ερασιτεχνισμό, την αλαζονεία και τον φθόνο, στηρίζοντας την άμιλλα, την πρωτοπορία, τη συλλογική πρόοδο –όσο και την ατομική. Αυτά, τα αυτονόητα για την Ευρώπη, φαντάζουν ακόμη άπιαστο όραμα για τη χώρα μας –και ας ανήκει στον σκληρό πυρήνα της ΟΝΕ.

Δεν έχουμε ανάγκη από ένα νέο πρόγραμμα σταθεροποίησης, αλλά από ένα πρόγραμμα εθνικής ανασυγκρότησης με την υλοποίηση θεσμικών μεταρρυθμίσεων, που θα αλλάξουν τις βάσεις της οικονομικής και πολιτικής εξέλιξης.

Η ευρωπαϊκή εμπειρία έχει καταδείξει ότι παρόμοιες προσπάθειες εθνικής ανόρθωσης πετυχαίνουν μόνο όταν υπάρξει κοινή προσπάθεια, με σύγκλιση των πολιτικών δυνάμεων, τουλάχιστον στις βασικές κατευθύνσεις και τους κεντρικούς άξονες δράσης, και την ενεργό συμμετοχή και δέσμευση των κοινωνικών εταίρων. Αυτό μπορεί και πρέπει να αποτελέσει τη βάση συναίνεσης όλων των υπεύθυνων πολιτικών και κοινωνικών φορέων για να ξεπεράσουμε τις χρόνιες παθολογίες της κοινωνίας μας που, για δεκαετίες, αποφύγαμε να αντιμετωπίσουμε. Αυτό και μόνο μπορεί να προσδώσει το ζωτικό πολιτικό βάθος και την ορατή προοπτική οικονομικής και κοινωνικής πρόόδου.

Έχουμε ανάγκη να αποκρατικοποιηθεί η λειτουργία και η ίδια η αντίληψη της κοινωνίας μας. Να μην επιτρέπουμε στους μετριότερους να παραμερίζουν τους αξιότερους, στους επιτήδειους να περιθωριοποιούν τους ικανούς, τους ανθρώπους της νομής να υποσκελίζουν τους ανθρώπους της προσφοράς.

Έχουμε ανάγκη να αποκτήσουμε νέα πρότυπα, συνυφασμένα με το παραδοσιακό ήθος εργασίας, που βασίζεται στη γνώση, στον μόχθο, στην επένδυση και σε δημιουργικές αξίες: τη συνέπεια, τη φιλοτιμία, την καινοτομία και τολμηρή πρωτοβουλία, την αξιοκρατία, την ποιότητα, την αναγνώριση ότι η επιτυχία αμείβεται. Να ξαναβρούμε την ψυχή μας, να πάψουμε να είμαστε λαός δημοσίων υπαλλήλων και αεριτζήδων και να ξαναγίνουμε ένα έθνος παραγωγών, επιχειρηματιών, δημιουργών.

Σ' αυτήν την αλλαγή, σ' αυτήν τη μετατροπή μας σε μια κοινωνία δράσης και δυναμικής προσαρμογής, η επιχειρηματικότητα αποτελεί το κλειδί για το μέλλον.

Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί φίλοι,

«Για να μετατρέψουμε το φαινόμενο της κρίσης από παθητικό σε ενεργητικό πρέπει να κάνουμε τους πολίτες ικανούς να επιχειρούν και να δημιουργούν.»

Τα λόγια αυτά ανήκουν σε πρώην διευθυντή της γαλλικής Liberation και πρώην μαοϊστή, τον Serge Julie. Η φράση του αυτή αναδεικνύει μία αποδεκτή πλέον οικονομική πραγματικότητα. Το επιθυμητό κράτος είναι προνοητικό και αναδιανεμητικό. Αλλά, για να υπάρξει η αναγκαία και απαραίτητη αναδιανομή, πρέπει να υπάρχει πλούτος. Πλούτος που προέρχεται από τις δυνάμεις επένδυσης και παραγωγής της πραγματικής οικονομίας. Στην Ελλάδα όμως, επικρατεί η τάση να στρεφόμεστε ενάντια σ' αυτές ακριβώς τις δυνάμεις –τις δυνάμεις της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Εδώ και χρόνια, η επιχειρηματική δράση γίνεται πεδίο κομματικής πλειοδοσίας στην προβολή αρνητικών στερεοτύπων. Η δαιμονοποίηση των επιχειρήσεων αποτελεί την πάγια και πιο εύκολη συνταγή υπεκφυγής της πολιτικής εξουσίας έναντι των ευθυνών της. Αυθαίρετα συνδέεται η επιχειρηματικότητα με την κερδοσκοπία, την ασυδοσία, τη λεγόμενη αισχροκέρδεια, αντί να προτάσσονται τα εγγενή χαρακτηριστικά της: η καινοτομία, οι επενδύσεις, οι θέσεις εργασίας, οι φόροι της, που χρηματοδοτούν το κράτος πρόνοιας, η δημιουργία εθνικού κεφαλαίου εκτός των συνόρων, που προσδίδει στη χώρα αξιοπιστία και επιρροή. Αυτός ο αντιεπιχειρηματικός λαϊκισμός αποπροσανατολίζει τον δημόσιο διάλογο, υποτιμά τον πολίτη και δηλητηριάζει το ήδη εξαιρετικά κακό κλίμα της οικονομίας.

Η σύγχρονη ευρωπαϊκή αντίληψη για την επιχειρηματικότητα, αναγνωρίζει ότι η σύγχρονη επιχείρηση, μέσα από οργανωμένη δράση, παράγει ένα απότομο αποτέλεσμα, που αποτελεί πολλαπλό κοινωνικό μέρισμα. Αναγνωρίζει ότι το έργο που της έχει ανατεθεί από τη σύγχρονη κοινωνία –αυτό της παραγωγής προϊόντων, της απασχόλησης, της καινοτομίας και της δημιουργίας οικονομικής υπεραξίας– την καθιστά πρωταγωνιστικό παράγοντα συλλογικής προόδου, και, έτσι, αναπόσπαστο και πολύτιμο μέρος της κοινωνίας. Κι είναι αποδεδειγμένο ότι οι χώρες που ενσωματώνουν αυτήν την αντίληψη στην κοινωνική τους λειτουργία, αυξάνουν την οικονομική τους ανταγωνιστικότητα και τη συνολική τους ευημερία.

Η δική μας αδυναμία να την υιοθετήσουμε, αποτυπώνεται σε όλους τους δείκτες υστέρησης που μας χαρακτηρίζουν στις διεθνείς συγκρίσεις.

Από τη φύση του, ο επιχειρηματικός κόσμος αποτελεί την αιχμή της προσπάθειας για την πραγμάτωση του ανεκπλήρωτου εκσυγχρονισμού. Η σύγχρονη οργανωμένη επιχείρηση, ως μορφή κοινωνικής οργάνωσης, συνδυάζει όλα τα απαραίτητα συστατικά της προόδου: όραμα, ποιοτικό ανθρώπινο δυναμικό, γνώση, καινοτομία, τόλμη, αποτελεσματικότητα. Εναρμονίζεται με τις εξελίξεις των καιρών. Σχεδιάζει και παράγει οικονομικό αποτέλεσμα. Επενδύει και αναπτύσσεται με στόχο τη

μακροβιότητα. Σταθερά αποτελεί τον κύριο και πιο αποτελεσματικό μοχλό ανάπτυξης. Ανταποκρίνεται, έτσι, έμπρακτα στην κοινωνική της ευθύνη.

Αυτή είναι η δουλειά μας. Αυτήν ξέρουμε και αυτήν κάνουμε καλά, με καθημερινή αφοσίωση και μακροπρόθεσμο ορίζοντα, παρά τα πολύμορφα εμπόδια που αντιμετωπίζουμε. Κι αυτήν θα συνεχίσουμε να κάνουμε, πέρα από προτροπές και συστάσεις. Δεν διεκδικούμε ούτε κρατική προστασία, ούτε κρατικά προνόμια.

Ακόμα και σήμερα, που βρίσκονται στο μάτι του κυκλώνα με τη δραματική πτώση της οικονομικής δραστηριότητας, οι σύγχρονες οργανωμένες επιχειρήσεις δεν συγκαταλέγονται στις τάξεις ούτε των απαιτούντων ούτε των απειλούντων ούτε των ευεργετημένων από τις κρατικές παροχές για την αντιμετώπιση της κρίσης. Αντίθετα, αποτελούν το κύριο σώμα όσων με ανθεκτικότητα, επιμονή και αισιοδοξία αντιμετωπίζουν τις αντιξοότητες, ελαχιστοποιούν τις αρνητικές επιπτώσεις και προετοιμάζουν τις καλύτερες μέρες.

Κυρίες και κύριοι,

Το ουσιαστικό θέμα, για εμάς, την επιχειρηματική τάξη, είναι η διαμόρφωση επιτέλους, ενός περιβάλλοντος όπου η επιχειρηματικότητα, με την ευρύτερη έννοια της δημιουργικής πρωτοβουλίας, θα αναγνωρίζεται για τη συνεισφορά της στον τόπο και θα είναι ελεύθερη να τη μεγιστοποιήσει. Και όπου ο κάθε Έλληνας που επιλέγει να τολμήσει και να δράσει, θα βρίσκει ανοιχτό κι απρόσκοπτο πεδίο δημιουργίας.

Το ουσιαστικό θέμα, για εμάς, τους σύγχρονους πολίτες, είναι η διαμόρφωση, επιτέλους, ενός περιβάλλοντος που θα απελευθερώσει το επιχειρηματικό δαιμόνιο και τις δημιουργικές δυνάμεις του Έλληνα.

Είναι ο μόνος τρόπος για να υπάρξει ο τόπος μας με σύγχρονους όρους, στον σύγχρονο κόσμο.

Κυρίες και κύριοι,

Η ώρα της πικρής αφύπνισης έφτασε.

Μπορούμε ασφαλώς να παραδοθούμε στην απελπισία της πεποίθησης ότι η κρίση αυτή ξεπερνά τις δυνάμεις και τις δυνατότητές μας. Μπορούμε να θεωρήσουμε πως τα όσα έχουμε πετύχει αρκούν και να παραμείνουμε άβουλοι και μοιραίοι –παθητικοί θεατές της ίδιας της τύχης μας. Μπορούμε να βρούμε άλλοθι στην ψευδαίσθηση ότι... η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει, εναποθέτοντας το κοινό μας μέλλον στα χέρια του πολυάσχολου Θεού της Ελλάδας.

Στον σημερινό κόσμο «υπάρχω» σημαίνει «δημιουργώ». Και ο κάθε τόπος αποκτά τη θέση που του εξασφαλίζουν οι δημιουργικές του δυνάμεις. Οι δημιουργικές αυτές δυνάμεις υπάρχουν στην Ελλάδα. Τον κοινωνικό και πολιτικό αυτόν πλούτο, τον διαθέτουμε. Στην κοινωνία μας, σήμερα, υπάρχουν και εκείνοι –δεν είναι λίγοι– που βλέπουν την κρίση ως ύστατη ευκαιρία αλλαγής και νιώθουν ικανοί να αναμετρηθούν με το μέλλον –επί ίσοις όροις.

Υπάρχουν Έλληνες που ελπίζουν και διαπρέπουν, που δουλεύουν σκληρά και παραγωγικά, που τολμούν και δημιουργούν, που αρνούνται να συμβιβαστούν με όσα τους ακυρώνουν, που θέλουν να προσφέρουν και όχι να αρπάξουν. Υπάρχουν γύρω μας, δίπλα μας, μέσα μας, δυνάμεις ικανές να διεκδικήσουν άλλες προδιαγραφές, άλλες προοπτικές για τον τόπο. Και να διαμορφώσουν ένα εθνικό τοπίο με καθαρό αέρα και ανοιχτό ορίζοντα.

Ελπίζω και πιστεύω ότι από την κρίση αυτή μπορεί να προκύψει ένας μεγάλος συναγερμός πραγματικά ανανεωτικών δυνάμεων, μέσα σε όλα τα κόμματα, μέσα στην ίδια την κοινωνία μας, που θα κινητοποιήσει τον τόπο προς τα εμπρός –θα υπερνικήσει τα όσα μας καθηλώνουν.

Ένας συναγερμός ανανέωσης από τον οποίο να αναδειχθεί η ενιαία εθνική βούληση που, σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, έχουμε ανάγκη για να εφαρμοστεί με συνέπεια ένα μακρόπνοο πρόγραμμα αλλαγών στη λειτουργία των θεσμών και του Κράτους, στην παιδεία, στη δημόσια διοίκηση, στις αναπτυξιακές δομές. Στην ίδια την κοινωνία.

Ένας συναγερμός ελπίδας ικανός να δείξει και να αναδείξει τον δρόμο της ανασυγκρότησης του τόπου.

Αγαπητοί φίλοι,
Από εμάς εξαρτάται!